

Identitat(s) i nació(ns)

MAR JIMÉNEZ

AVUI, 21 d'abril del 2009

Xavier Rubert de Ventós, en una entrevista a l'A més a més, defensava "la multiidentitat", que qualificava de curativa. En una argumentació que hauria de posar els pèls de punta als que posen en el centre del discurs polític la (uni)identitat, Rubert ironitzava: "Sempre poso l'exemple d'un home que sigui de Vic, catalanista, de CiU, sardanista, excursionista, culer, etc. Jo li demanaria que almenys fos de l'Espanyol o budista. Altrament no tindrà una identitat. Serà una redundància!". En efecte, una persona amb les característiques descrites per Rubert seria un cas paradigmàtic de trastorn obsessiu compulsiu, modalitat barretina. Ahir, el que va ser director del MACBA i ara comanda el Reina Sofia, Manuel Borja-Villel, advertia en una entrevista que ja no existeixen les cultures nacionals, tal com s'entenien al segle XIX, això és, immaculades d'influències alienes. Villel explicava que, avui, les grans ciutats, "més que un aparador d'una identitat, tenen vocació de hub o port on es creuen gents que vénen de tot arreu i que van cap a tot arreu, i que barregen i antagonitzen múltiples identitats culturals de tot el planeta". Atenent-nos a les precisions, més que encertades, de Rubert de Ventós i Borja-Villel, és fàcil qüestionar-se quin sentit i futur té un projecte polític que pivoti, exclusivament, sobre la identitat nacional. O, dit d'una altra manera, sobre la nació, sigui aquesta Catalunya o Espanya. Sigui aquest projecte UPyD o el partit que idea l'encara republicà Joan Carretero. Uns i altres haurien de recuperar el meravellós Què és la política?, de Hannah Arendt, en què ja d'entrada adverteix que "la política es basa en el fet de la pluralitat dels homes". Pluralitat d'identitats, esclar.